

Sygn. akt VII Ka 1108/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Firkowski

Protokolant st. sekr. sądowy Marta Borowska

przy udziale oskarżyciela publicznego podkom. Michała Rolikowskiego

po rozpoznaniu w dniu 8 stycznia 2015 r.

sprawy J. G.

obwinionej o wykroczenie z art. 86§1 kw w zw. z art. 23 ust 1 pkt 3 ustawy Prawo o ruchu drogowym

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionej

od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 10 października 2014r., sygn. akt IX W 1950/14

I zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że J. G. uniewinnia od popełnienia zarzucanego jej czynu,

II koszty postępowania w sprawie ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt VII Ka 1108/14

UZASADNIENIE

J. G. została obwiniona o to, że w dniu 17 kwietnia 2013 r. ok. godz. 08:45 w O. na ul. (...) kierując samochodem m - ki N. o nr rej. (...) podczas manewru cofania nie zachowała szczególnej ostrożności w wyniku czego najechała na zaparkowany pojazd m - ki S. o nr rej. (...) powodując jego uszkodzenie oraz zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym

tj. za wykroczenie z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 23 ust.1 pkt. 3 ustawy Prawo o ruchu drogowym

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny wyrokiem z dnia 10 października 2014 r. sygn. akt IX W 1950/14

I obwinioną J. G. uznał za winną popełnienia zarzucanego jej czynu i za to z mocy art. 86 § 1 kw skazał ją na karę grzywny w wymiarze 200,- (dwieście) złotych;

II na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych obciążył obwinioną zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100,- (sto) złotych, opłatą w kwocie 30,- (trzydzieści) złotych i kosztami wydania opinii przez biegłego w kwocie 570,57 (pięćset siedemdziesiąt i 57/100) zł.

Powyższy wyrok zaskarżył obrońca obwinionej i zarzucił mu:

I obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia wyrażającą się :

a/ oparciem rozstrzygnięcia na ocenie własnej Sądu z pominięciem dowodu z opinii biegłego sądowego w zakresie, w jakim wykluczył on wersję zdarzeń podawanych przez świadków W. mimo, że stwierdzenie okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy wymagało wiadomości specjalnych, czym naruszono przepisy art. 193 §1 kpk oraz art. 201 kpk w zw. z art. 42 §1 kpw.;

b/ pobieżną i wybiórczą analizą zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności zeznań świadków M. W. (1) oraz W. W. (2) poprzez uznanie ich za wiarygodne, spójne i logiczne, podczas gdy przedstawiony w nich stan faktyczny jest niezgodny z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, a także odmówieniu wiary zeznaniom świadka T. G., mimo że jej zeznania korespondowały ze wskazaniem biegłego sądowego, jak również uznanie, że biegły sądowy kategorycznie nie wykluczył wersji zdarzeń przedstawionej przez świadków W., czym naruszono przepis art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw;

II błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający wpływ na jego treść, wyrażający się w uznaniu przez Sąd, z pominięciem wiadomości specjalnych zaprezentowanych przez biegłego sądowego, że ewentualność zjechania przez obwinioną przednim lewym kołem z krawężnika na jezdnię miało wpływ na wzajemne położenie uszkodzeń powstałych w pojazdach, podczas gdy nawet gdyby uznać za udowodnione, że obwiniona cofała pojazd, to fakt zjechania przednim lewym kołem z krawężnika na jezdnię spowodowałby uniesienie się tylnej prawej części pojazdu obwinionej, podczas gdy Sąd wskazuje na rzekomo korelujące ze zdarzeniem uszkodzenia znajdujące się w lewej i centralnej części zderzaka tylnego obwinionej.

W oparciu o przedstawione zarzuty wniósł o zmianę skarżonego orzeczenia i uniewinnienie obwinionej.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jest zasadna.

W ocenie Sądu Okręgowego w obecnym stanie sprawy i przeprowadzonych w istocie wszelkich możliwych dowodów brak jest podstaw do uznania J. G. za winną popełnienia rzucanego jej czynu z art.86§1 kw.

Sąd Okręgowy zatem w pełni popiera i akceptuje wnioski płynące z opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego co do tego, że nie mogło dojść do kontaktu pomiędzy pojazdami obwinionej i pokrzywdzonej w okolicznościach podawanych przez świadka M. W. (1). Opinia tak pisemna jak i uzupełniana wielokrotnie na rozprawie jest pełna, jasna i logiczna. Tym samym możliwe było czynienie w oparciu o wnioski biegłego E. R. ustaleń w sprawie. Z drugiej strony nie jest możliwe dokonanie pewnych i kategorycznych stwierdzeń na podstawie zeznań wskazanego świadka. Oczywistym jest, że M. W. jest świadkiem nie związanym z żadną ze stron i nie miał on powodu aby zeznawać korzystnie na korzyść A. D. czy też J. G.. Jednakże analiza kolejnych jego twierdzeń wskazuje, że nie są one jasne i konsekwentne a czasami są wręcz wewnętrznie sprzeczne ze sobą. W tej sytuacji wobec dwóch grup dowodów, w uproszczeniu, pomiędzy opinią biegłego i materiałem dowodowym w postaci zdjęć a relacją M. W. i jego żony a także mając na uwadze zasadę z art.5§ kpk w zw. z art.8 kpw należało rozstrzygniecie oprzeć o te pierwsze dowody.

Wracając zatem do opinii biegłego wskazać należy, że biegły odniósł się do wszelkich okoliczności wynikających z akt sprawy, w szczególności do zebranych dowodów (śladów ujawnionych na pojazdach) i precyzyjnie także na ostatniej rozprawie podał, że w świetle faktów podawanych przez M. W. nie mogło dojść od zetknięcia pojazdów marki N. i S. w sposób przez świadka opisywany. Także analiza zdjęć ukazujących uszkodzenia obu pojazdów nie pozwala na ustalenie, że obwiniona poruszała się w sposób opisywany przez wskazanego świadka, tym bardziej, że wymieniony w istocie przedstawił kilka wersji sposobu poruszania się pojazdu marki N.. Na uwadze należy mieć również i to, że z zeznań samej pokrzywdzonej wynika, iż jej pojazd miał wcześniejsze uszkodzenia.

Co również znamienne, jak to wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sąd I instancji w ustaleniach faktycznych nie wskazał konsekwencji kontaktu obu pojazdów i ograniczył się jedynie do stwierdzenia, że samochód kierowany przez J. G. uderzył w pojazd marki S. oraz wskazał na dokonane przez Policję oględziny - porównaj k.170. Jednocześnie w dalszej części uzasadnienia, Sąd Rejonowy przyjął, że w oparciu o ustną opinię biegłego z dnia 3 września 2014 r.

(k.153 odw.) nie jest wykluczone aby uszkodzenie ramki tablicy rejestracyjnej samochodu S. (...) mogło powstać na skutek zachowania cofającej kierującej N. – k.172.

W ocenie Sądu Okręgowego takie ustalenie jest dowolne. Zauważyć bowiem należy, że oględziny, w czasie których ujawniono to uszkodzenie zostały przeprowadzone w dniu 3 września 2014 r. a zatem w kilkanaście miesięcy po zderzeniu. Zatem nie ma żadnych pewnych dowodów na to, że powstały one w dniu 17 kwietnia 2013 r. Co więcej stanowisku temu przeczą wyniki oględzin jak na k.5. We wskazanym protokole bowiem takich uszkodzeń nie wskazano. Nie sposób jest również zgodzić się z argumentem Sądu Rejonowego co do tego, że skoro oględziny w N. zostały przeprowadzone w godzinę po zdarzeniu, to rzekomo ten fakt miałby umożliwić zamaskowanie lub wręcz usunięcie śladów. Takie hipotetyczne założenie jest niedopuszczalne i nie ma ku niemu żadnych podstaw.

Wobec wskazanych okoliczności **nie sposób jest ustalić w jaki sposób miało dojść do zetknięcia pojazdów J. G. i A. D. i czy w efekcie tego powstały uszkodzenia, a jeśli tak to jakiego rodzaju.** W konsekwencji nie jest także możliwe pewne ustalenia sposobu jazdy obwinionej co wyklucza także przyjęcie, że zarzucane jej we wniosku o ukaranie zachowanie związane ze zdarzeniem z dnia 17 kwietnia 2013 r. narażało pasażerów samochodu marki S. na niebezpieczeństwo, którego zaistnienie jest znamieniem art.86§1 kw. Powyższe wątpliwości, których dotychczasowe postępowania nie usunęły winne być rozstrzygnięte na korzyść obwinionej.

Mając powyższe na uwadze zaskarżony wyrok zmieniono w ten sposób, że J. G. uniewinniono od popełnienia zarzucanego jej czynu- art.437§2 kpk i art.458pkt.2-3 kpk w zw. z art.109 kpw.

W myśl art.118§2 kpw koszty postępowania w sprawie ponosi Skarb Państwa.